

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.300 van 11 februari 2000
in de zaak A. 85.023/VII-18.660.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Nigeriaanse nationaliteit, op 28 juni 1999 heeft
ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het haar op 15 juni 1999 betekende
bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken om het
grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, trad op 26 maart 1999 in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 15 juni 1999 werd het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend aan verzoekster. De motivering luidt als volgt :

"art. 7, 1, 1, van de wet van 15/12/1980 betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum. Het feit van echtgenoot te zijn van een Belgische onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de art. 43 en 61 van K.B. dd. 08.10.1981 gewijzigd door KB van 12.06.1998. De minderjarige kinderen F. O. I. en G. E. I. dienen haar te vergezellen."

1.3. Uit een stuk van de Duitse Autoriteiten blijkt dat verzoekster reeds in 1991 in Duitsland zou hebben verbleven, zij zou aldaar op 10 augustus 1994

asiel gevraagd hebben, hoedanigheid die haar geweigerd werd op 10 augustus 1994. Volgens de Duitse Autoriteiten zou zij op 30 december 1994 vertrokken zijn naar het buitenland. Verder delen de Duitse Autoriteiten mee dat verzoekster in Duitsland verklaarde gehuwd te zijn met G. I., en zij geen kennis hebben van een scheiding van haar echtgenoot.

1.4. Bij onderhavig verzoekschrift vordert verzoekster de schorsing van het voormelde bevel van 15 juni 1999.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt doordat het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een visum in het kader van de gezinshereniging te bekomen een gedwongen scheiding inhoudt van haar echtgenoot en dit in strijd is met artikel 8 van het voormeld Verdrag dat het gezinsleven beschermt;

Overwegende dat verzoekster niet betwist dat zij België is binnengekomen zonder over de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nodige

binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken; dat de bevoegde Minister derhalve gerechtigd was haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, lid 1, 1° van voormelde wet van 15 december 1980; dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geen schending van het privé-leven kan inhouden en bijgevolg evenmin van artikel 8 van het E.V.R.M.; dat verzoekster tijdens haar illegaal verblijf in het Rijk in het huwelijk is getreden, zodat de door haar echtgenoot aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M. in ieder geval aan haar eigen toedoen is te wijten; dat het middel niet ernstig is;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, doordat zij gehuwd is met een Belgisch onderdaan en dat de bestreden beslissing niet verantwoord is omwille van het leed dat verzoekster wordt aangedaan;

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van verzoekster als illegale vreemdeling; dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren om een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan; dat daarenboven de bestreden beslissing het gevolg is van verzoeksters eigen toedoen, daar, ofschoon zij verzuimd had om zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten, zoals voorgeschreven door de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zij verkoos in het huwelijk te treden; dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, maar dat zij opnieuw zal toegelaten worden tot het grondgebied van het Rijk nadat

zij zich in regel zal hebben gesteld overeenkomstig de vigerende wetgeving; dat dienvolgens niet aan de Overheid kan worden ten grieve geduid dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou zijn ontstaan tussen de bestreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van deze beslissing voor verzoekster; dat de bestreden beslissing derhalve geen schending inhoudt van het evenredigheidsbeginsel; dat het middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld is van een stereotype, geijkte- en gestandaardiseerde motivering zonder dat de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoekster bevat, worden aangehaald;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

"art. 7, 1, 1, van de wet van 15/12/1980 betrokkene verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : geen visum. Het feit van echtgenoot te zijn van een Belgische onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in art. 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de art. 43 en 61 van K.B. dd. 08.10.1981 gewijzigd door KB van 12.06.1998. De minderjarige kinderen F. O. I. en G. E. I. dienen haar te vergezellen.";

dat in de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van de door artikelen 2 en 41 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vereiste documenten en naar de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van

8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de beslissing lijkt te zijn genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen, dat die motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk lijkt; dat het middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending van artikel 41, § 2, en artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, doordat zij voorhoudt dat zij met een E.G.-vreemdeling dient gelijkgesteld, dat haar verblijfsrecht niet afhankelijk kan gesteld worden van het voorleggen van geldige binnenkomstdocumenten, dat de motivering van de bestreden beslissing niet verwijst naar de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vernoemde redenen tot verwijdering en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 doordat verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten in plaats van haar in te schrijven in het Vreemdelingenregister;

Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 door haar recent huwelijk met een Belgisch onderdaan, gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling, ingeval zij zich met hem vestigt of komt vestigen; dat luidens artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de echtgenoot bedoeld in voormeld

artikel 40, die, zoals verzoekster, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houder moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten; dat, bij gebrek aan een geldig visum, verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan laatstgenoemd artikel; dat zij op het eerste gezicht de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3/, van voornoemde wet van 15 december 1980 niet in haar voordeel kan inroepen daar zij niet aantoonst, noch beweert over een geldig visum te beschikken of ooit te hebben beschikt; dat zij integendeel niet ontkent onwettig te hebben verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk; dat in principe wetsbepalingen niet geacht moeten worden, rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen; dat daarenboven voornoemd artikel 43, 3/, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt bepaald : "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen", dat de voorbereidende werken van die richtlijn aantonen dat met deze bepaling slechts het verval wordt beoogd van het identiteitsbewijs tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst, wat in onderhavige zaak geenszins het geval is, daar verzoekster aldoor onwettig op het grondgebied verbleef; dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten

cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.